

Arrest

nr. 196 031 van 30 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
 Rue des Brasseurs 30
 1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en hun zoon X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. De bestreden beslissing werd op 9 december 2013 aan verzoekers ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 september 2006 diende tweede verzoekster een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 2 oktober 2006 werd dit verzoek tot internationale bescherming geweigerd. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) bevestigde deze beslissing tot weigering de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire bescherming.

Op 20 juni 2007 diende eerste verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 26 mei 2008 weigerde het CGVS eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming.

Op 28 april 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 28 mei 2009 dienden verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 2 augustus 2010 verklaarde de gemachtigde de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Op 13 september 2010 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Op 22 oktober 2010 verklaarde de gemachtigde deze tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen onontvankelijk.

Op 26 november 2010 dienden verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen.

Op 26 januari 2011 verklaarde de gemachtigde ook deze derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen onontvankelijk. Verzoekers dienden tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 8 februari 2011 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 mei 2012 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 30 april 2013 verklaarde de gemachtigde deze tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk. Diezelfde dag nam de gemachtigde ook nog een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 mei 2013 dienden verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 21 november 2013 verklaarde de gemachtigde ook deze derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Me référant à la demande d'autorisation de séjour en application de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, tel qu'inséré par l'article 4 de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980, qui vous a été adressée le 16.05.2013 avec actualisation le 03.10.2013 par

*T., A. (N° R.N. [...]), né à S. le [...]1960
N., H. (N° R.N. [...]), née à S. le [...]1963
Et T., A. (N° R.N. [...]) né à S. le [...]1991*

Je vous informe que la requête est irrecevable.

Motifs: voir annexe

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De advocaat van betrokkenen argumenteert dat verzoekers hun identiteit en nationaliteit bewijzen . De door betrokkenen voorgelegde stukken, namelijk het Certificate of birth & baptism afgeleverd door het diocese of Armenians in Iran & India aan verzoekster en het Christianity Certificate afgeleverd door het Armenian prelacy of Tehran aan verzoeker, kunnen geenszins beschouwd worden als zijnde een paspoort. Deze stukken kunnen evenmin door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument daar deze attesten niet werden afgeleverd door de officiële autoriteiten van het land van herkomst bevoegd voor de afgifte van identiteitsbewijzen.

Wat de problemen die betrokkenen zouden ondervinden bij de ambassade van Iran: betrokkenen dienen zich dan ook te wenden tot de juiste, voor betrokkenen, bevoegde ambassade. Onze asieliinstanties hebben namelijk ernstige twijfels geuit omtrent de beweerde identiteit/nationaliteit van verzoekers. Wat er ook van zij, de loutere brief gericht aan de Iraanse ambassade en de beweringen als zou de ambassade niet meewerken kunnen niet aanzien worden als geldige reden voor de verschoning van een identiteitsdocument. Betrokkenen dienen alles in het werk te stellen om een internationaal erkend paspoort of gelijkgestelde reistitel of kopie van de nationale identiteitskaart voor te leggen. Loutere beweringen zijn niet afdoende. De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag werd bijgevolg niet vervuld.”

Op 21 november 2013 nam de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor een termijn van 3 jaar. Verzoekers stelden tegen deze beslissing beroep in bij de Raad (RvV X).

Op 2 juli 2014 dienden verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 15 oktober 2014 verklaarde de gemachtigde deze vierde aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp. Diezelfde dag nam de gemachtigde ook nog een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Zoals blijkt onder punt 1 dienden verzoekers op 16 mei 2013 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 21 november 2013 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de met onderhavig beroep bestreden beslissing.

Op 2 juli 2014 dienden de verzoekers opnieuw een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 15 oktober 2014 verklaarde de gemachtigde deze latere aanvraag ongegrond. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 164 505.

Artikel 39/68-3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9bis terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9bis nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoont.”

Ter terechtzitting wordt gesteld dat overeenkomstig artikel 39/68-3, § 1 van de Vreemdelingenwet de Raad in principe dient te oordelen op grond van het laatst ingediende verzoekschrift dat ingediend werd tegen de meest recente beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp wordt verklaard van 15 oktober 2014 tenzij verzoekers hun belang aantonen bij het

behandelen van het thans voorliggende beroep dat werd ingediend tegen de eerdere onontvankelijkheidsbeslissing van 21 november 2013. De advocaat van de verzoekers stelt ter terechtzitting dat verzoekers hun belang behouden gezien de beslissingen fundamenteel verschillend zijn. Hij meent dat beide beslissingen genomen zijn op grond van fundamenteel andere gronden. De eerste aanvraag werd immers onontvankelijk verklaard omwille van een documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan niet zou voldaan zijn, en de tweede aanvraag werd zonder voorwerp verklaard omwille van het inreisverbod van 21 november 2013. De Raad kan verzoekers hierin volgen. *In casu* blijkt inderdaad dat beide beslissingen dan wel op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden genomen maar op volledig verschillende motieven steunen zodanig dat verzoekers hun belang bij huidig beroep behouden. Verzoekers tonen hun belang bij de bestreden beslissing bijgevolg aan.

2.2. Verweerder voert een exceptie aan van geen belang bij het beroep omdat verzoekers onder inreisverbod staan. Evenwel stelt de Raad vast dat verzoekers op 2 januari 2014 een beroep hebben ingediend tegen deze beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 21 november 2013 en hierover nog geen uitspraak werd gedaan, waardoor deze beslissing nog niet definitief is geworden. Verzoekers bevinden zich dan ook niet in dezelfde situatie als omschreven in het arrest van 21 januari 2015, met nummer 136 765 van de Raad waar verweerder naar verwijst gezien het inreisverbod niet definitief is. Indien het inreisverbod vernietigd zou worden door de Raad kan de gemachtigde immers niet langer stellen dat verzoekers zich omwille van dit inreisverbod niet op het Schengengrondgebied mogen bevinden en bijgevolg geen belang hebben bij een betwisting van een onontvankelijk verklaarde aanvraag tot verblijfsmachtiging.

Verzoekers behouden hun belang bij huidig beroep.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers een schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het principe van goed bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Zij menen ook dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“L'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers expose en son paragraphe 1er :

« § 1er. hors de circonstances exceptionnelles et à la condition que l'étranger dispose d'un document d'identité, l'autorisation de séjour peut être demandée auprès du bourgmestre de la localité où il séjourne, qui la transmettra au ministre ou à son délégué. Quand le ministre ou son délégué accorde l'autorisation de séjour, celle-ci sera délivrée en Belgique.

La condition que l'étranger dispose d'un document d'identité n'est pas d'application :

(...)

- à l'étranger qui démontre valablement son impossibilité de se procurer en Belgique le document d'identité requis. »

Les obligations de motivation (dont l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980) imposent à l'administration d'exposer les motifs sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385).

Le contrôle de Votre Conseil, sans aller jusqu'à permettre un contrôle d'opportunité, s'étend à cette adéquation ainsi qu'à l'évaluation du caractère « manifestement déraisonnable » de la décision entreprise (erreur manifeste d'appréciation).

Le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat : « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeys, no. 14.098, du 29 avril 1970).

1. PREMIERE BRANCHE

EN CE QUE l'Office des étrangers n'a pas eu égard à l'ensemble des éléments de preuve portés à sa connaissance ;

Attendu que les requérants ont donné des explications et produit des documents pour étayer l'impossibilité qui est la leur d'obtenir des documents d'identité ;

Que la décision ne prend aucunement en compte les témoignages sur l'honneur envoyés par un courrier recommandé daté du 3 octobre 2013 ; que la décision n'expose en rien les motifs de cette non prise en compte ;

Que les requérants ont déposé des informations objectives pertinentes pour expliquer les motifs de refus des autorités iraniennes, notamment en raison de l'affront qu'a constitué leur fuite et leur demande de protection internationale ; que la décision n'est aucunement motivée à l'égard de ces éléments pourtant pertinents et probants ;

DES LORS, la décision viole les obligations de motivation et de minutie, prises seules et conjointement à l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

2. DEUXIEME BRANCHE

EN CE QUE les requérants sont placés devant une obligation de preuve impossible quant à l'absence d'autre nationalité que celle invoquée ;

Attendu que l'Office des étranger émet des doutes sur la nationalité des requérants sans pour autant indiquer la nationalité qu'il leur impute ;

Qu'il ne peut raisonnablement être attendu d'eux qu'ils devinent la nationalité que l'Office des étrangers entend leur imputer, pour ensuite démontrer qu'ils n'ont pas cette nationalité ;

Que leur droit fondamental à la vie privée et familiale est en cause, en sorte que l'Office des étrangers ne peut se cantonner dans une position passive de rejet qui entrave déraisonnablement l'exercice de leur droit (article 8 CEDH) ;

3. TROISIEME BRANCHE

EN CE QUE l'Office des étrangers requiert une preuve impossible quant à l'impossibilité d'obtenir des documents d'identité ;

Attendu que les requérants ont valablement démontré l'impossibilité qui est la leur de se procurer des documents d'identité ;

Qu'ils ont fourni des explications constantes, cohérentes, plausibles et attestées par des informations objectives et des témoignages ;

Qu'ils démontrent également avoir mis tout en œuvre pour se procurer ces documents, depuis de nombreuses années ;

Que les doutes émis par l'Office des étrangers ne reposent sur aucun élément tangible ;

DES LORS, ils ont valablement prouvé l'impossibilité qui est la leur de fournir d'autres preuves de leur identité et la décision résulte d'une erreur manifeste d'appréciation.

4. QUATRIEME BRANCHE

EN CE QUE les requérants démontrent valablement leur identité et que l'Office des étrangers persiste à la contester ;

Attendu que l'Office des étrangers exige une preuve impossible ;

Que les requérants ont valablement pu démontrer l'identité qui est la leur au travers de leurs déclarations et des documents qu'ils ont déposés ;

DES LORS, l'Office des étrangers est manifestement déraisonnable dans l'appréciation des éléments produits en refusant de tenir pour établie l'identité des requérants ;”

Verzoekers wijzen op de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en stellen dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze is gemotiveerd. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad kan enkel vaststellen dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld dat verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Als reden vermeldt de bestreden beslissing dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekers weliswaar een “certificate of birth & baptism” en een “Christianity certificate” hebben voorgelegd, maar dat deze geen identiteitskaart of paspoort zijn daar zij niet door de bevoegde autoriteiten in het land van herkomst werden afgegeven. Tot slot neemt de gemachtigde ook geen geldige motivering aan die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde verklaart duidelijk dat de voorgehouden problemen met de ambassade van Iran niet kunnen worden weerhouden, nu verzoekers worden geacht zich tot de juiste en bevoegde ambassade te wenden. De gemachtigde stipt daarbij aan dat de asielinstanties twijfels hebben geuit bij de Iraanse nationaliteit van verzoekers.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekers in het eerste onderdeel van het middel aanvoeren dat niet is gemotiveerd aangaande de getuigenissen op eer zoals voorgelegd in hun schrijven van 3 oktober 2013, en dat niet zou geantwoord zijn op hun aangehaalde motieven over de reden waarom de Iraanse autoriteiten weigeren mee te werken, kan de Raad niet volgen. Deze elementen zijn wel formeel in de motivering betrokken. De Raad leest hieromtrent dat “Wat de problemen die betrokkenen zouden ondervinden bij de ambassade van Iran: betrokkenen dienen zich dan ook te wenden tot de juiste, voor betrokkenen, bevoegde ambassade. Onze asielinstanties hebben namelijk ernstige twijfels geuit omtrent de beweerdte identiteit/nationaliteit van verzoekers. Wat er ook van zij, de loutere brief gericht aan de Iraanse ambassade en de beweringen als zou de ambassade niet meewerken kunnen niet aanzien worden als geldige reden voor de verschoning van een identiteitsdocument. Betrokkenen dienen alles in het werk te stellen om een internationaal erkend paspoort of gelijkgestelde reistitel of kopie van de nationale identiteitskaart voor te leggen. Loutere beweringen zijn niet afdoende. De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag werd bijgevolg niet vervuld.”

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad heeft *supra* reeds vastgesteld dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de aanvulling van 3 oktober 2013.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Verzoekers bekritiseren vervolgens de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk en voeren daarmee een manifeste appreciatiefout en een kennelijk onredelijk handelen aan. Zij stellen dat zij de redenen hebben aangegeven waarom zij geen paspoort kunnen bekomen. Zij zijn van oordeel duidelijk te hebben aangetoond dat het voor hen onmogelijk is een identiteitsbewijs te bekomen. Zij lezen in de bestreden beslissing dat de gemachtigde suggereert dat zij een andere nationaliteit hebben en menen niet te weten om welke nationaliteit het gaat waardoor zij hierop niet degelijk kunnen antwoorden. Zij ontwaren hierdoor eveneens een schending van hun privéleven. Zij menen tenslotte dat de ingediende stukken hun identiteit afdoende bewijzen en de gemachtigde een onmogelijk bewijs van hen verlangt en hierdoor onredelijk heeft gehandeld.

Bij de beoordeling van het redelijkheidsbeginsel behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad kan enkel dat oordeel onwettig bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing daarbij te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

Aangezien de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat verzoekers ook geschonden achten, onderzoekt de Raad de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel in het licht van dit artikel.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...)*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt inzake het door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereiste identiteitsdocument verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn.”*

Daarnaast wordt in de Memorie van Toelichting ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit voormelde bepaling volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag tot machtiging tot verblijf te kunnen doen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en dat dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

In casu is het niet betwist dat verzoekers bij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd een kopie van een geboorteakte en een *“christianity certificate”* als identiteitsdocumenten hebben gevoegd.

De Raad merkt op dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met deze door verzoekers bij hun aanvraag om machtiging

tot verblijf aangebrachte stukken, maar heeft geoordeeld dat dit niet als een geldig identiteitsbewijs kan worden beschouwd omdat deze stukken niet werden afgeleverd door de bevoegde autoriteiten. Inderdaad blijkt dat de geboorteakte werd afgeleverd door het *“diocese of Armenians in Iran & India”* en het *“Christianity certificate”* werd afgeleverd door de *“Archbishop S.S.”* van het *“Armenian prelacy of Tehran”*. De gemachtigde kan dan ook gevolgd worden waar hij vaststelt dat dit geen officiële documenten zijn, afgeleverd door de bevoegde autoriteiten van Iran. Daarenboven toont een geboorteakte of een *“Christianity certificate”* niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document. De gemachtigde kan dan ook op redelijke wijze vaststellen dat hieraan niet dezelfde bewijswaarde kan worden toegeschreven als aan een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart. Hoewel een dergelijk document bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont het niet aan dat de drager ervan de persoon is die omschreven wordt in het document wegens het gebrek aan een foto die de fysieke band kan vaststellen.

Verzoekers betwisten overigens ook niet dat de door hen ingediende stukken niet kunnen worden beschouwd als een internationaal erkend paspoort of gelijkgestelde reistitel of als een nationale identiteitskaart, zoals vereist door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zoals toegelicht in de Memorie van Toelichting. Zij beweren echter dat zij een inspanning hebben gedaan om te trachten een identiteitsbewijs te bekomen, en op rechtsgeldige wijze hebben aangetoond in de onmogelijkheid te zijn om een paspoort of identiteitsbewijs te bekomen. Door niet naar de omstandigheden te kijken, handelt de gemachtigde volgens verzoekers onredelijk.

In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, blijkt echter niet uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde een identiteitsbewijs vereist zonder naar de omstandigheden te kijken.

In de bestreden beslissing wordt immers niet alleen vermeld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, maar ook dat de aanvraag evenmin vergezeld ging van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dat opzicht op dat artikel 9bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat de voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument niet van toepassing is op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

Wat betreft de voormelde motivering in de bestreden beslissing aangaande de argumenten over de onmogelijkheid om de nationaliteit aan te tonen, ontwikkeld in het bijkomend schrijven van 3 oktober 2013, is deze niet kennelijk onredelijk in het licht van de expliciete wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zoals toegelicht in de Memorie van Toelichting, dat een internationaal erkend paspoort of gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart dient te worden voorgelegd, of dat door de betrokkene dient te worden aangetoond waarom het hem onmogelijk is een dergelijk identiteitsbewijs te bekomen. Een loutere verklaring op eer dat men verzoekster heeft begeleid bij de Iraanse ambassade die niet wou meewerken, toont dit niet aan daar de gemachtigde juist van oordeel is dat er gerede twijfel is over de Iraanse nationaliteit. Waar verzoekers nog stellen dat het voor hen onmogelijk is om een negatief bewijs van nationaliteit te leveren, merkt de Raad op dat de gemachtigde in lijn met het onderzoek van de asielinstanties heeft vastgesteld dat er twijfels zijn over de identiteit en nationaliteit van verzoekers. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om, gezien de reeds bestaande twijfels, van verzoekers te verlangen dat zij met concrete bewijzen hun identiteit of hun onmogelijkheid om een geldig identiteitsbewijs te bekomen, aantonen. Hierin kan dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM worden gevonden. Bovendien en geheel ter overvloed stelt de Raad nog vast dat verzoekers bij hun volgende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 2 juli 2014 nog een reeks bijkomende stukken hebben kunnen voorleggen zoals de niet onbelangrijke certificaten van de Armeense ambassade. De motivering van de gemachtigde dat verzoekers bij hun huidige aanvraag niet alles in het werk hebben gesteld om een identiteitsbewijs te bekomen of om aan te tonen dat ze in de onmogelijkheid zijn om dat te bekomen, lijkt aldus niet onjuist te zijn. Bijgevolg lijkt het, gezien verzoekers ook duidelijk hebben verklaard in hun aanvraag etnische Armeniërs te zijn, lid te zijn van de Armeense apostolische kerk en hieromtrent ook stukken hebben voorgelegd geenszins onmogelijk voor verzoekers te raden welke nationaliteit zij volgens de gemachtigde zouden kunnen hebben. De beslissing van het CGVS van 19 mei 2008 is eveneens duidelijk op dat punt.

De Raad is dan ook de mening toegedaan dat op grond van de gegevens die voorlagen op het moment van de bestreden beslissing de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de door

verzoekers bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet gevoegde stukken niet konden worden aanvaard als identiteitsdocumenten. De gemachtigde heeft op het moment van de beslissing in redelijkheid en overeenkomstig de bepalingen van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat verzoekers wat deze documenten betreft, deze niet voldoen aan de in voormelde bepaling voorziene documentaire ontvankelijkheidsvereiste.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM blijkt niet. Evenmin kan een manifeste beoordelingsfout worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES